

Lovforslaget beror altsaa derpaa, at jeg tror, der vil blive en Fare for, at Postsparekasserne vil blive en Konkurrent til de almindelige Sparekasser, hvis der virkelig ved Postsparevirksomheden skal kunne indsamles Sparemidler, som nu ikke kommer ind i Sparekasserne. Jeg indrømmer, at det er ønskeligt at faa de Sparemidler, Folk har samlet sammen, men jeg tror, at det kan finde Sted allerede under de nuværende Forhold i en saadan Udstrækning, at der ikke er væsentligt at udrette for en Virksomhed som den her foreslaaede. Omvendt mener jeg, at denne Virksomhed, der her er Tale om, vil i nogen Maade blive paa Bekostning af de almindelige Indskud i Sparekasserne. Det er en af mine Betæneligheder. En anden er altsaa den, at jeg tror, der er en Fare for, at de mindre Sparekasser vil blive forfordelt med Hensyn til Fordelingen af Sparemidlerne. Og den tredje er den, at det skal vokse op i Retning af at blive et stort Embedsmaskineri, som i alt Fald efter min Mening er alt for bekosteligt i Forhold til de Fordele, det muligt vil byde. Derfor vil jeg indstændigt henstille til det Udvalg, der faar med denne Sag at gøre, at man faar Spørgsmaalet opklaret saa godt, som det er muligt. Det er ingen Begrundelse for mig, at Virksomheder af lignende Art er vokset op i fremmede Lande, det er ingenlunde en Betryggelse for, at de ogsaa vil passe paa Forholdene herhjemme. Formaålet giver jeg, som sagt, min fulde Tilslutning, men at det er et godt Formaal, skulde ikke afholde os fra at se ædrueligt paa Spørgsmaalet og spørge om: Hvor dyrt kommer vi til at betale de Fordele, der her er Tale om? Dette vil jeg gerne henstille, at man tager under alvorlig Overvejelse.

Bjerring: Efter den indgaaende Imødegaaelse, som den højtærede Trafikminister har givet overfor de forskellige Ordførere dels fra Venstre, dels fra konservativ Side, kan jeg fatte mig i Korthed. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen i, at den Kritik, der er rejst mod dette Lovforslag, er mere rejst ud fra Sparekassesynspunktet end ud fra Samfundssynspunktet, og dette sidste forekommer mig dog at maatte være det afgørende. Til det ærede Medlem Hr. Himmelstrup skal jeg sige, at Hovedhensigten med dette Lovforslag er jo at indsamle Midler, der ellers ikke vilde blive opsparet. Og naar man tager Postvæsenet til Medhjælper, og der kommer 5 150 nye Steder — dels gennem Posthusene og dels gennem Landpostbudene —, hvor man kan ind-

betale, vil der blive opsparet langt flere Penge, end der ellers vilde blive. Der er mange Mennesker, der har en Tokrone eller fem Kroner tilovers, og de gaar ikke hen med dem til den nærmeste Sparekasse eller Sparekasseseffilial, men hvis de kan aflevere dem til Postbudene, vil de spare Pengene op. Det er nemlig en nem og bekvem Maade at gøre det paa.

Det bestrides, at det vil kunne gøres uden nævneværdige Udgifter for Postvæsenet, men her forekommer det mig, at man maa tage de Udtalelser til Efterretning, der kommer fra sagkyndig Side, fra Generaldirektoratet for Postvæsenet, der oplyser, at denne Virksomhed kan sættes i Scene uden nævneværdig Udgift. Mange af de Sparevirksomheder, der er nævnt fra anden Side, f. Eks. Spareure, „Julens Støtte“ og „Juleglæde“ o. s. v., har forholdsvis store Administrationsudgifter paa de smaa Beløb, der indsamles. Postvæsenet har derimod i Forvejen Lokaliteterne, det har Personalet, hele det ydre Apparat. Administrationsudgifterne vil derfor blive rent minimale.

Gennem alle de Udtalelser, der er fremkommet om dette Lovforslag, er gaaet som en rød Traad Frygten for Konkurrencen. Det undrer mig noget, at de, der ellers er Frikonkurrencens varme Talsmænd, i dette Tilfælde er saa bange for den. Jeg kan dog ikke se, at Konkurrencen kan blive saa forfærdelig stor. Da den Rente, der her gives, er mindre end Sparekasserenten, vil jeg sige, at der maa være noget galt ved vore Sparekasser, hvis de ikke kan optage Konkurrencen.

Hvad Indvendingerne mod Styrelsesraadet og Tilsynsraadet angaar, forekommer de mig ogsaa at være noget mærkværdige. Man har altid tidligere, naar man skulde kritisere den socialdemokratiske Regering og for Resten ogsaa den radikale Regering, hævdet, at de havde visse Enevoldslyster, de fik Bemyndigelse til det ene og til det andet, og Rigsdagen blev sat fuldstændig udenfor Medbestemmelse. Nu gives der gennem Tilsynsraadet Rigsdagen et vist Indseende og en vis Kontrol med hele Virksomheden, og saa anker man over, at der fra den højtærede Trafikministers Side indrømmes Rigsdagen et saadant Indseende med Virksomheden. Havde der ikke staaet, at Rigsdagen skulde have en vis Medindflydelse, vilde man sikkert fra den Side have kritiseret, at Rigsdagen blev sat fuldstændig udenfor.

Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup indvendte, at Renten ikke var bestemt fastlagt i Lovforslaget, og man kunde gaa